

**Περικλέτος, Φασουλής,
δ' ένα πάλο της Βουλής.**

Π. — Άκουε τί λίνε, Φασουλή ;

Φ. — Τόν Έλεγχον ψηρίζου
και τάρβρα του τού συζητούν και τή διασαρίζου.

Τόν νόμον τεταλίκαιμον,
τήν πίστιν τετηρηκάμεν,
τούς Τούρκους τούς ώλικάμεν,
τόν Έλεγχον εύρήκαμεν.

Τό λίνε τάηδονάκιμα κάτω 'στά ρίμματα
πώς Έλεγχος αρχίζει δίν είναι ψήματα,
τό λίν κι' ή κουκουβάγιας, τό λίν κι' οι Γκιωνήδες,
πώς γίναμε συγγάδες Κολοκοτρώνηδες.

Π. — Δίν Ξέρεις, Φασουλή μου, τό πώς έχόρηκα...
τό λίν και τή σπουρίτζια τή κατεργάρικα,
τό λίν και τή παγόνια τή χρυσορτίρωτα
θλοι μέ τόν παρα μας πώς έχουν τρωτα.

Μας λίν μέ ζίναις Λάμιας
πώς θά περάσωμε,
κι' θλοι μας σάν τής μπάμιας
θά καμπουριάσωμε.

Μας λίν πώς θά κοπιόσουν
άπό τή πύρατα,
κι' έμεις θά μας χορτάσουν
μέ Ξυλοκίρατα.

Μας λίνε κι' ή μπαρμπέτια
πώς έάρτασε,
και μ' άβηθ και μπουκίτια
πώς έχόρτασε.

Μας λίνε πώς ή πόρταϊς της άνοιγαν
κι' άπ' τήν Διλή θού πρώτοι πώς έπήγανι,
κι' εκίνηθ σάν τούς είδει τούς χαιρέττες
κι' θλους τούς Έμπερούς τούς παραιτήσε.

Μας λίν καλά μεγάλα
πώς θά λέγωμε,
μας λίν πώς μίσα 'στ' Άλλα
κρίσι άθγωμε.

Μας λίνε τούτ' ή χώρα,
πού 'σοτάρισε,
ντακάπο για Θεόδωρα
πώς λαχτάρισε.

Μας λίν πώς 'στών παππούλη
θά ξανατρέξωμε
ζουρνάδες και ντακούλι
νά ξαναπαίξωμε.

Μας λίν πώς κάθε κόμμα
θά γίνη σρόκαλο,
και θ' άπομείνη πτώμα,
πειτσι και κόκαλο.

Φ. — Τό στόμα σου νά κλείσχη
κι' άκουσε συζητήσις
περί του πώς για τίποτα νά μη σέ μιλη θρόλου,
περί λιμένων και νερών, περί τού Κατακόλου,
περί του πώς νά κάνωμε πολυ χλωρά τή σύκα
και νά τή τρέψι μέ γλίκα,
περί του πώς εύκοιλίος χιμώνα καλοκαιρι
καθίνας νά γενή,
περί του πώς τό κάθε μας μουφλούζικο τερτίρι
γεμάτο νά ρανή.

Περί του πώς τό δάνειον όφειλεις νά συνδράμης,
περί του πώς έγγύησιν νά δώσουν αι Δυνάμεις,
περί του πώς καθίνας μας χαρμόσυνα νά γράφη
κι' άπ' τή καλαμοβράκιμα μας πώς τρέχι τή χρυσάφι,
περί του πώς ή κάσσα μας νά βγάξη κλωνάσματα,
περί του πώς νά βάζωμε φασκίαις και καταπάσματα,
περί του πώς οι σύμμαχοι νά κόψουε βεντούζα
'στην ένδοξη μουφλούζα,
περί του πώς τό κράτος μας τήν πίστιν ν' άναστήη
μ' άνάστημα παλαιορι,
περί του πώς ό κύριος Ζαήμης νά ζητήση
τό δωδικατημόριον.

Περί του πώς ό Θεόδωρς, ό προσκολλών εκδόρικα,
νά μην του δώση του μουγγού τή δωδικατημόρια,
περί του πώς ό Κόρδονος τή δόνιζα του νά τρέχη
και τούμπανιν κι' άνάσκια τάνηψι του νά ρίξη,
περί του πώς νά ξαναλθη και νά ρωνάξουθ θλοι :
εκαλώς τονε κι' άμυγδαλα, καλώς τον και ρουντούκια,
και τώρα ξαναφόρτισι Σταυραστου φακίολι
και στειλε μεις 'στο Τούρκικο Σταυραστών μουφλούκια».

Περί του πώς 'στά στόματα νά βάλουν μουζελιέρια
μέ δυνατό στυλιέρια,
περί του πώς 'στές φυλακίαις νά 'θες καμμιάν ήμείρα
κάθε γραφειζ σαλιέρη.

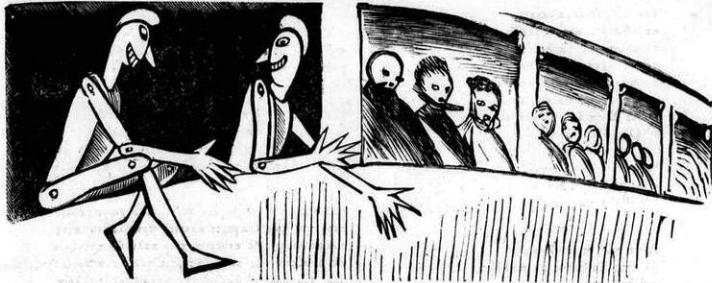
Περί του πώς, βρέ Περικλή, νά βγάλουν μανιφέστο
κι' θλοι νά πην ά ρίστο,
περί του πώς 'στο σπητι σου νά κλεινάσαι 'νωρις
όίγως νά φλακάρη.

Περί του πώς νά μη φανής πετών Βαλλερεφόντης,
περί του πώς νά μη μιλής,
περί του πώς νά μη γελής,
και φαινεσαι, βρέ Περικλή, πώς είσαι κουτσόδοντης.

Περί του πώς στο σκύψιμο καθίεις νά συνιθειζή,
περί του πώς κανεις, χαλί,
νά μη ρουμάρη ναργιλί,
γιατι μ' εκίαινο τό γούρ γούρ τούς Άλλους έρβίθει.

Για καθιμιάν άντάρια
μη δίνας μεξ πεντάρα,
μη βλιπής, Περικλίτο,
πιό πέρ' άπό τή μύτη σου,
'στό στόμα σου λουκίτο
και συμμαζίζου σπητι σου.

'Όλο και ζαχαρίγια,
'στών νομ μη βάζης έννοια,
μπαλινε τή γελίκα σου



και τὰ ρημαδικά σου,
κότταζε τὴν γυναίκα σου
και τὰ μπαστάρδικά σου.

Γέμιζε τὸ κελάρει σου,
δῶσε ἴσας οκίφεις τέρμα,
κι ἄς γίνῃ τὸ τομάρει σου
ἱποποτάμου δέρμα.

Ὅλα, μαρὲ ταμπίλη,
νὰ τὰ κυτάζης ρόδινα,
γιὰ νὰ μὴν ἔχρη τέλη
ἑλεσιὰ κι ἑπόδινα.

Πάψε και σὺ τὴν γρίνα,
μὴν κάνης τὸν κακομοιρο,
πριν εἰ στραβῶς ἢ πείνα
και γίνης σάν τὸν Ὀμπρο.

Ἐι σιγὴν κι ἑγκράτειαν τῆς ἀκρατοῦς σου γλώσσῃς,
ροσπάει, Περικίτο μου, νὰ καλοζῆς ἀνέτως,
κι μὴ νομιζῆς τοὺς Ρωμηούς πῶς θὰ τοὺς διορθώσης,
ὄν δὲν εἶσαι Περικλῆς, εἰς εἶσαι Περικίλιος.

Πές μου, βλάκα μὲ πατέντα,
τί τὴν θέλεις τὴν κουβίντα ;
ἔχα δὲν ἔμπορεῖς νὰ ζήσης και χωρὶς νὰ κουβεντιάσης
ἴσας περούσας περιστάσεις ;

Ἐ! ἂν καλά και σώνει θέλης νὰ μὰς κάνης ἑμιλία
ἔγι πῶς οἱ Τουρκαλάδες δὲν πατοῦν τὴν Θεσσαλία,
πῶς οἱ παίδες τῶν Ἑλλήνων
Ξαναπῆραν φωτιὰ,
και ἴσῶν πόλεμον ἐκείνον
τοὺς ἔδωσαν ἴσ' αὐτῆς,
καὶ τοὺς Τούρκους κυνηγώντας τοὺς ἔπῃγαν ἴσῃν Ταράτσα
και τοὺς ἔκαναν στραπάτσα.

Λέγε και ἴσ'α Δαρδανίλια
πῶς ἴγνῃκανε κουρέλια,
κι ἄναψαν βουὰ και κάθοι
μῆλις φύσῃς μελέμι,
κι ἀπὸ Τούρικο κεράβι
δὲν ἀπέμεινε μαντίμι.

Τοὺς ναυμάχους ἑξιστόρει
και τὰς μάχας των ἐκίναει,
κι ἴσως λέγε βάλου πλώρη
γιὰ τὸ Κράου-Τοῦ τῆς Κίνας.

Λέγε πῶς οἱ Τουρκαλάδες
ἔβηκαν κακοὺς μπαλάδες,
και θὰ μὰς μετρήσουν τώρα
δύο μιλιοῦνα λίρα,
και θὰ λείψῃ κάθε φῶρα,
κάθε κόνια και ψείρα.

Λέγε λέγε, Περικίτο, πῶς ἔφανῃκα καπάτσι,
πῶς οἱ Τούρκοι μῖσα ἴσ' ἄλλα θὰ μὰς δίνουν και χαράτσι,
πῶς θὰ βάλωμεν ἑλέγχους ἴσῃς Εὐρώπῃς τοὺς τρανοὺς,
πῶς θὰ στείλωμεν τὸν Σπρίτ ἑλεγκτὴν ἴσῃς Γερμανοὺς,
γιὰ νὰ ἴσῃ τί μὰς χρωστᾶνε, τί συμβιβασμοὶ θὰ γίνουν,
και τί τόκο θὰ μὰς δίνουν
γιὰ καλῆ και νέα χρέη
καυονιέρῃς Ἑβραίοι.

Λέγε δοξα πῶς καλεῖ
τόσους ἔζινους ἴσ'α Ἀθήνας,
λέγε πρόσφυγες πολλοὶ
πῶς δὲν ἔλιμαζαν τῆς πείνας.

Λέγε λέγε πῶς ὁ Τίστας ἦλθ' ἔδω μὲ τὴν παρέα
γιὰ νὰ ἴσῶν τὸν Παρθενῶνα, μὰ και τὴν Καπνικαρέα,
κι ἂν ἴσῃς νὰ φθάσῃ και ἄλλα
ὑποκείμενα μεγῆλα,
νὰ μὴ λῆς, βρέ Περικίτο, πῶς μὰς ἐρχονται κι' αὐτὰ
γιὰ παρῆεις και λερτὰ,
μὰ πῶς ἦλθαν ἔδω πέρα
νὰ μὰς πῶν μὰς καλὴ μίρα
και νὰ πάρουν τὸν αἶρα
τοῦ μεγάλου πτολιέθρου, τῶν κλεινῶν κοπροστράφανων,
και ν' ἀκούσουν τοὺς παιάνας και τοὺς κτύπους τῶν τυμπάνων.

Λέγε πῶς καλοπινῆς,
κι ἂν και σὺ παραπινῆς
νὰ μὴ λῆς πῶς ὑποφέρεις και πῶς πάσχεις βουλιμίαν,
μὰ πῶς ἔχεις τοῦ στομάχου φοικιτὴ ἀδυναμίαν.

Λέγε λέγε, Περικίτο, πῶς θ' ἄλλᾶζου πλέον δια,
τῆς ἀρμάδας τὰ κατέρτσα, τοῦ Στρατοῦ τὰ πυροβόλα,

κράνη, περικεφαλαίαις,
καρθεύαις και σκελίαις,
τὰ σιρήνια, τὰ κορόναια,
τὰ κασέια, τὰ γαλόνηα,
τὰ παγούρια, τὰ τουρίκια,
τὸ μπαρούτι, τὰ φυσίκια,
κι' οἱ Σκοποὶ 'στ' ἀλήθεια τότε
θ' ἀλαλάζουσι ἀλ-λα-γῆ,
κι' ὅλ' οἱ πούρου πατριώται
θὰ ψελλίζουσι ἐν σιγῇ:
ἐλλάξε κι' ὁ Μανωλιός
κι' ἔβλε τὰ ρούχ' ἄλλοιῶς».

Λέγε πῶς ἡ Βουλγαρία
μὲ τοὺς Τούρκους ἐν καλίφρῃ,
και πολέμου μπαταρία
τὴν Ἀνατολὴν καλίφρῃ,

Πιθανὸν νὰ ζαναπισθῇ
τὸ πολεμικὸ μπουρί
τὸν παπποῦ τὸν Θεωδῶρῃ,
καὶ τῶν ὄθῳ τὰ μούτρα σπάσῃ.

Μάρς κι' ἀπάνω των γιουρούσι
διχως κμάλαις 'στὰ κανόνια...
μμάμ 'στὸν Τούρκο, μπουμ 'στὸν Τσούση,
μ' ἕνα ομπέρῳ ὄθῳ τρυγόνια.

Τίτοις λέγε σὰν 'μιλῆς
και 'στὰ πάλα τῆς Βουλῆς,
και μακρὰν ἀπὸ τῆς χεάβραις
κι' ἀρηστους νὰ βγάλου μαύραις.

Ἄνω κάτω μὴν κινήσαι,
κόψε τὰ μαλλιά σου τίλος,
μὴ νομίσουσι σὺ πῶς εἶσαι
ὁ θεόπνευστος Ἀρνέλιος,
και σὺ πάρουσι τὸ μαλλί
και φωνάζεις τρίς ἄλλοι.

Τίτοις νὰ λές, βρέ τζόγια μου, και κόταεις αὐγολόγα
μὴν πῆς μίς 'στὴν κατώγα,
και τότε πῆς μονάχος σου: «φτού σου, μαγκούση κόσμα,
μ' ἐνέκλεισαν εἰς φυλακὴν κι' οὐδεὶς δὲν ἤλθε πρὸς με».

Σὺ φυλακὴν, ὦ Κύριε, τῷ στόματί μου θου,
και 'στὰ Πατήσια πῆγαίης και 'στὴν Κολοκιδου,
κι' ὅπταν Ἀστυφύλακα κυττάζης νὰ γυρίῃ
και μὲ τρομάρῳ τὸν ἀκούς τὴν νύκτα νὰ σφύριῃ,
κλειδῶνου μίς 'στὸ σπῆτι σου και μέσα σου φιδυρίζε:
«σὰν δὲν βαρβαίσαι σφύριζε».

Κι' ὅταν κανένας κόκορς τῆς γαιτονίας φωνάζῃ
και 'στὰ βαθεῖα μεσάνυκτα τὸν ὕπνου σου τρομάξῃ,
μὴ λές πῶς εἶναι κόκορς, βρέ Περικλέτο χέχα,
ὡς τὸν ἐκάλες πρότερον,
μὰ λέγε τον ἀλιότερα και πειτεινὸν μονάχα,
ὄπαρ κι' Ἑλληνικώτερον.

Χωρίς μαλλιά,

χωρίς μιλιά

κι' ἐντός κι' ἔκτος τὸ στόμα σου νυχθημερόν νὰ κλεινῆς,
μουγοῦ πρῶθουπουργεῖντος μουγγός και σὺ νὰ γίνῃς.

Και τώρα κύττα τὴν Βουλῆ.

τὴν λιμαζόρα, τὴν τρελλή,

κύττα κεφάλια μπρούτζινα και μούτρα γιὰ σιδέρωμα,
εἰς τῆς πατριδος τὸν βωμὸν θυσία κι' ἀφιέρωμα.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ λέγονται δι' ἄλα χωρατάδες,
περὶ τοῦ πῶς διάφοροι κλεινοὶ πραγματευτάδες
συμφῶνως μὲ τὰ κειμένα τῶν πολιτῶν προνόμια
νὰ βγάζουσι τῆς πραγματικαίης των 'στὰ βρωμοπαζορόμια,
περὶ τοῦ πῶς ν' ἀκούονται παράπονα πολλῶν
συμφῶνως μὲ τοὺς νόμους,
περὶ τοῦ πῶς νὰ στήνονται βαρέλια σαρδελῶν
ἀνάμεσα 'στουὺ δρόμους,
και μία, δύο, βρε παιδιὰ, κι' ἡ μυρωδάτη τρεῖς,
μόνο σαρδέλαις σήμερ θὰ τρώγῃ κι' ἡ Πατρίς,
ὡς νὰ λυσάξῃ μίς φορὰ και τοῦτ' ἡ κακομοίρα
μὲ τὴν πολλὴν ἀλύμυρα.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ πληρωθῶσι κι' οἱ τῶν τοιούτων πόθοι
'στὴν τόση μας ζαλάδα,
κι' ἀπὸ τὴν βρώμα τὴν πολλὴν καθίνας μας νὰ νοιώθῃ
πῶς εἶναι 'στὴν Ἑλλάδα.

Π.—Περὶ τοῦ πῶς τὸ στόμα σου νὰ κλεινῆς και τὴν μύτη
και νὰ κοιμάσαι ὀρθίμως μὲ τὸν Ἀποσπεριτι,
περὶ τοῦ πῶς, βρέ Φασουλῆ, νὰ τριμῆς καθ' ὄθῳ
μήπως ἡ φάτσα σου δεχθῆ χαστούκια βροχῶδῶν,
περὶ τοῦ πῶς νὰ ψάλωμα τὰ μέτρα τὰ σοφά,
ποῦ τῶν Ἀρχῶν ἡ δύναμις ἐπέκθη γιὰ φοβέρα,
περὶ τοῦ πῶς εἰς τῆς Βουλῆς ἐκ φύγαμα κρυφὰ
προτοῦ νὰ μᾶς 'ρωτήσουσι τί θέλου' ἰδῶν κίρια.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴν περῆς εἰς τῆς Δενδροστοιχίας
χάριν τῆς ἡσυχίας,
περὶ τοῦ πῶς σὰν κι' ἄλλοτε καθημερὴν και σγῶλη
νὰ μὴ γυρῆς 'στου Ἰαλατιοῦ τὸ πρῶτο περιθάλι,
και ν' ἀπάντης ρομαντικούς μὲ μούτρα σὰν χλιμπόνας,
λιμοκοντόρους, δουλικὰ, καίσις, νταντάδες, μπόνοναις.

Περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴν κυττάς τὸν οὐρανὸν ἠψηλά,
περὶ τοῦ πῶς μὲ καρδιαις νὰ σ' ἀπαντοῦσι 'στὰ δίχρα σου,
περὶ τοῦ πῶς, βρέ Φασουλῆ, νὰ σκίβους χαμηλά
μὴν τύχῃ κι' εὐρῆς τίποτα και πάρῃς τὰ βρεθῆναι σου

Περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴ σταθῆς και 'στὴν Βουλὴν ἀπίσω,
περὶ τοῦ πῶς 'στὸ σπῆτι σου νὰ παμὲ νὰ 'στῆς βρίζω,
περὶ τοῦ πῶς και σήμερ θὰ ζυλοφορτωθῆς
κι' εἶναι νὰ μοῦ χαθῆς.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα και ρυθμὸς
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.